

*Két összetört szív
csatája*

HATE NOTES

adok - kapok

VI KEELAND
és PENELOPE WARD

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐK

VI KEELAND,
PENELOPE WARD

HATE NOTES

a d o k - k a p o k

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

1. FEJEZET

CHARLOTTE

E GY ÉVVEL KORÁBBAN be sem tettem volna a lábam ilyen helyre. Félreértés ne essék – nem vagyok sznob. Gyerekkoromban sok időt töltöttünk anyukámmal a használt ruha-boltban fogasok átfésülésével. És ez még akkor volt, amikor a turkálót *Goodwill*-nek hívták, és az üzletek döntően a munkásnegyedben voltak. Manapság a használtat vintage-nek hívják, és az Upper East Side-on árulják egy kisebb vagyonért.

Én már Brooklyn dzsentrifikációja előtt az „enyhén kopott” műfajban utaztam.

Nem azzal volt bajom, hogy valami másodkézből való. A használt esküvői ruhákkal azok a történetek voltak a gondom, amiket úgy képzeltem, hogy magukkal cipelnek.

Miért vannak itt?

Levettem a fogasról egy Vera Wang menyasszonyi ruhát, aminek keresztpántos mímere és lépcsőzetesen leomló tüllszoknyája volt. *Tündérmesébe illő várakozások. Hat hónap után válás*, állapítottam meg. Egy kifinomult, csipke, sellőfazonú Monique Lhuillier ruha – *a vőlegény meghalt egy borzalmas autóbalesetben*. A letaglózott

menyecske, akiből sosem lesz feleség, a templomnak adományozta az éves zsibvásárra. Egy dörzsölt vásárló bagóért megvette, majd az újra eladásával megtriplázta a befektetett pénzét.

Minden használt ruhának megvolt a története, az enyémnek a *Kinderült, hogy egy hűtlen rohadék* állványon volt a helye. Sóhajtottam, majd visszamentem a kasszánál oroszul veszekedő két nőhöz.

– Ez a jövő évi kollekcióból van, ugye? – kérdezte a magasabb, bizarr, nem egyformán megrajzolt szemöldökű nő.

Próbáltam nem bámulni a szemöldökét, de nem ment.

– Igen. A Marchesa tavaszi kollekciójából.

A nők katalógusokat lapozgattak, bár húsz perccel korábban, amikor besétáltam, megmondtam, hogy egy még meg nem jelent jövőbeli kollekcióból van. Gyanítottam, hogy körülbelül tudni akarták, mik a tervező eredeti árai.

– Nem hiszem, hogy megtalálják bennük. A leendő anyósom... – Kijavítottam magam. – Az ex leendő anyósom az egyik tervező rokona, vagy valami ilyesmi.

A nők egy pillanatig bámultak engem, majd folytatták a civakodást.

Jól van, akkor.

– Feltételezem, több időre van szükségük – motyogtam.

A bolt hátulja felé találtam egy EGYETI TERVEZÉSŰ felirattal ellátott állványt. Elmosolyodtam. Todd anyja szívrohamot kapott volna, ha egy olyan helyre viszem, ahol a kiírásokban betűhiba van. Már azon elborzadt, amikor egy olyan üzletbe mentem ruhát próbálni, ahol nem kínáltak meg pezsgővel, amíg a próbafülkében voltam. Jó ég, nagyon megszedített engem ez a Roth-varázs, és én is majdnem ugyanolyan beképzelt picsává váltam.

Végighúztam az ujjaimat az egyedi tervezésű ruhákon, és felsőhajtottam. Ezeknek a ruháknak valószínűleg még izgalmasabb a háttértörténetük. Menyasszonyok, akik túl szabadlelkűek voltak az unalmas barátjukhoz vagy férjükhöz. Ezek erős akaratú nők, akik szembe mentek az árral, olyan nők, akik politikai megmozdulásokon vonultak fel, és tudták, mit akarnak.

Megálltam egy A vonalú fehér ruhánál, amit vérvörös rózsák díszítettek. A fűző merevítője mentén vörös csíkok futottak végig. *Elhagyta a bankár barátját a szomszéd francia művészért, és ezt a ruhát viselte, amikor hozzáment Pierre-hez.*

Egyetlen készen kapható ruha sem lett volna jó ezeknek a nőknek, mert ők pontosan tudták, mit akarnak, és nem féltek elmondani. A szívükre hallgattak. Irigyeltem őket. Régen én is olyan voltam, mint ők.

A lelkem mélyén én egy egyedi tervezésű lány voltam elírással együtt. Mikor veszítettem el magamat, és lettem konformista? Nem volt merszem elmondani az érzéseimet Todd anyjának, és ezért kötöttem ki a divatos, unalmas esküvői ruhámnál.

Amikor a EGYETI-állvány utolsó ruhájához értem, egy pillanatra megtorpantam.

Tollak!

Ezek voltak a legszebb tollak, amiket valaha láttam. És ez a ruha nem fehér volt, hanem mályva. Ez a ruha *csodálatos* volt. Pontosan az volt, amit én választottam volna, ha lehetett volna *egyedi* tervezésű ruhám. Ez nem csupán egy ruha volt a sok közül. Hanem a nagybetűs A Ruha. A felső része pánt nélküli volt, és egészen finoman ívelt. Apróbb, pelyhes tollak díszítették a nyakvonalát. Az egész fűzőt csipke borította, ami egy gyönyörű trombita fazonú szoknyába

vezetett. Az alja felé egyre több toll volt. Ez a ruha *megszólt*. Varázslatos volt.

Az elöl lévő nők egyike látta, hogy szemezek a ruhával.

– Felpróbálhatom?

A nő bólintott, és hátravezetett a próbafülkéhez.

Levetköztem, és óvatosan belebújtam a ruhába. Az álomruhám sajnos egy számmal kisebb volt nálam. Az utóbbi idők stresszevése meglátszott rajtam.

Így becipzárzatlanul hagytam a hátulját, és megcsodáltam magam a tükörben. *Ez*. Ez a lány nem úgy festett, mint egy huszonhét éves, aki nemrég tette lapátra a hűtlen vőlegényét. Ez a lány nem úgy festett, mint akinek azért kell eladnia az esküvői ruháját, hogy valami mást is tudjon enni a napi két instant ramentésztán kívül.

Ebben a ruhában úgy éreztem magam, mint akinek a világon semmi gondja. Nem akartam levenni. De őszintén szólva, izzadtam, és nem szerettem volna tönkretenni.

Mielőtt levettem, még egyszer megnéztem magam, és bemutatkoztam egy képzelt embernek, aki éppen az új énemet csodálja.

Magabiztosan, mindkét kezemet a csípőmre téve álltam, és azt mondtam: „Üdv! Charlotte Darling vagyok.” Felnevettem – egészen úgy hangoztam, mint egy híradós.

Miután kibújtam a ruhából, a bélésében megakadt a szemem egy kék folton. Egy irodában használatos cetli volt a belső bélésbe varrva.

Valami kölcsön, valami kék, valami régi, valami új. Így szólt, igaz? Vagy más sorrendben?

Eszembe jutott, hogy talán ezt szánták a „valami kéknek”?

Közelebb emeltem az anyagot, és hunyorogtam, hogy el tudjam olvasni az írást. A fejlécében a REED EASTWOOD IRODÁJA felirat

szerepelt dombornyomással. Olvasás közben végighúztam az ujjamat a betűkön.

Allisonnak

„A lány azt mondta, »Ne haragudj, hogy álmodozó vagyok«, mire a fiú megfogta a kezét, és azt válaszolta, »Ne haragudj, hogy nem jöttem hamarabb, hogy veled álmodjak.«” – J. Iron Word

Köszönöm, hogy valóra váltottad minden álmodomat.

Szerelmed,

Reed

Kalapált a szívem. Ez volt a legromantikusabb dolog, amit valaha olvastam. El sem tudtam képzelni, miként köthetett ki itt ez a ruha. Hogyan bírt bármilyen épeszű nő megszabadulni egy ilyen szerelmi vallomástól? Ha korábban azt gondoltam, ez a ruha a minden... ekkorra már határozottan tudtam, hogy a *minden*.

Reed Eastwood szerette ezt a nőt. *Jaj, ne!* Reméltem, hogy Allison nem halt meg. Mert egy férfi, aki ilyet ír, nem szeret ki csak úgy senkiből.

– Minden rendben? – szólt be hozzám az eladó.

Elhúztam a függönyt, hogy ránézzek.

– Igen... igen. Igazából azt hiszem, beleszerettem ebbe a ruhába. Kiderítették, mennyit kaphatok a Marchesámért?

Megcsóválta a fejét.

– Nem adunk pénzt. Le tudja vásárolni.

Bakker.

Tényleg nagy szükségem volt készpénzre.

A mályvaszín tollas ruhára mutattam.

– Ez a ruha mennyibe kerülne?

– Odaadhatjuk annyiért, amennyibe a magáé kerülne.

Csábító volt. Ez a ruha megtestesített engem, és úgy éreztem, az üzenetet akár az én képzelt tökéletes vőlegényem is írhatta volna. Ennek a ruhának nem akartam kitalálni a történetét. Meg akartam *élni*, a saját történetemet akartam megalkotni. Talán nem ma, de valamikor a jövőben. Egy olyan férfit akartam, aki megbecsül, aki szeretne osztozni az álmaimban, és aki feltétel nélkül szeret. Egy olyan férfit akartam, aki ilyen üzenetet ír nekem.

Ennek a ruhának a szekrényemben kellett lógnia, hogy minden nap emlékeztessen, az igaz szerelem igenis létezik.

Azelőtt mondtam ki, hogy meggondolhattam volna magam.

– Elviszem.

2. FEJEZET

CHARLOTTE

Két hónappal később

AT KELLETT ÍRNOM AZ ÖNÉLETRAJZOMAT. Két óra netes állásböntés után rájöttem, hogy kissé ki kell majd cicomáznom a képességeimet.

A béna alkalmi munka, amit ma fejeztem be, feltuningolhatja az adminisztratív tapasztalataimat. Úgy voltam vele, hogy legalább pápíron jól fog mutatni. Megnyitottam az önéletrajznak nehezen nevezhető irományomat a Wordben, és a legutóbbi munkámhoz beírtam, hogy jogi asszisztens.

Worman és Társai. Na, végre egy név, ami passzol. David Worman, az ügyvéd, akinél éppen befejeztem a harmincnapos beugrós munkámat, valóban félig féreg, félig ember volt. Miután beírtam a dátumokat és a címet, hátradőltem a székben, és azon gondolkoztam, hogy még mit tudnék tapasztalatként beírni, amit abból nyertem, hogy ennek a seggfejnek dolgoztam.

Lássuk csak! Az államhoz kocogtattam az ujjam. *Mit csináltam ezen a héten a feregembernek?* Hmm... Tegnap eltávolítottam a kezét

a fenekemről, miközben azzal fenyegettem, hogy panaszt teszek az EEOC-nél. Igen, ennek benne kellett lennie. Bepötyögtem:

Alkalmas nagy nyomású környezetben több feladat egy időben való elvégzésére.

Kedden a főreg megtanított arra, hogy miként dátumozzam vissza a bélyegzőgépet, hogy az IRS azt higgye, hogy a kései adóbevallása időben érkezett, és ne büntessék meg. *Hasznos cucc*. Ezt is bele kellett vennem.

Jól boldogul határidők betartását megkövetelő közegben.

Előző héten elküldött a La Perlába két ajándékért – valami szépért a felesége születésnapjára, és valami szexiért egy „különleges barátjának”. Talán valami kis apróságot még magamnak is vettem a seggfej kontójára. Isten lássa lelkemet, mostanában nem engedhettem meg magamnak egy harmincnyolc dolláros tangát.

Fantasztikus a munkamorálja, és a különleges projektek iránt tanúsított elhivatottsága.

Miután beleírtam még néhány kamu, lufiszavakkal megfogalmazott eredményt, elküldtem az önéletrajzomat egy tucat új munkakerő-kölcsönzőnek, és megjutalmaztam magam egy színültig töltött pohár borral.

Micsoda izgalmas élet. *Huszonhét éves, egyedülálló, New York City-ben egy péntek este, mackónadrágban és pólóban, és még csak alig van este nyolc*. De nem vágytam arra, hogy szórakozni menjek. Nem

vágytam arra, hogy tizenhat dolláros martiniket kortyoljak menő bárokban, ahol a Todd-féle férfiak drága öltönyben vannak, hogy elfedjék, kik is ők valójában. Ezért inkább rákattintottam a Facebookra, és úgy döntöttem, inkább foglalkozom mindenki más életével – legalábbis azzal, amit kitettek a világ elé.

A hírfolyamom tele volt tipikus péntek esti posztokkal – happy hour mosolyok, ételfotók és kisbabák, azoknál a barátaimnál, akiknek máris volt. Egy ideig csak oda sem figyelve pörgettem, miközben kortyolgattam a boromat... amíg egy olyan fotóhoz értem, ami miatt görgető ujjam lefagyott. Todd megosztott egy fotót, amit valaki más posztolt. Ő és egy nő volt rajta egymásba karolva – egy nő, aki nagyon hasonlított rám. Simán lehetett volna a testvérem. Szőke haj, nagy kék szemek, világos bőr, telt ajkak, és bugyuta, rajongó tekintet, amivel egykor én is néztem Toddra. Abból ítélve, ahogy fel voltak öltözve, arra gondoltam, hogy egy esküvőre mehetnek. Majd elolvastam a képaláírást.

Madeleine Elgin és Todd Roth ezúton bejelentik eljegyzésüket.

Az eljegyzésüket?

Hetvenhét nappal ezelőtt – nem mintha számoltam volna – ért véget a *mi* eljegyzésünk. És máris megkérte valaki más kezét? Az ég szerelmére, még csak nem is ez a nő volt az, akivel rajtakaptam, hogy megcsal.

Arra gondoltam, hogy ez biztosan valami tévedés. A kezem remegett a dühtől, ahogy mozgattam az egeret, és Todd oldalára kattintottam. De természetesen nem volt tévedés. Többtucatnyi gratuláló poszt volt – és néhányra még válaszolt is. Todd még az összefont kezükről is posztolt egy fotót, amin látszott a nő ujján az eljegyzési

gyűrű. *Az. Én. Francos. Eljegyzési. Gyűrűm.* Az én elegáns exem még arra sem vette a fáradságot, hogy bármit megváltoztasson azon a gyűrűn, amit az arcába hajítottam, amikor ő éppen még a nadrágja cipzárját cibálta. Kizárt, hogy lecserélte a matracot, amin két évig aludtunk a kiköltözésem előtt. Sőt, *Madeleine* valószínűleg máris a Roth-áruházlánc beszerzője – az én régi asztalomnál ül, azt a munkát végzi, amit én otthagytam, hogy ne kelljen Todd hűtlen fejét nézmem mindennap.

Úgy éreztem magam... nem tudtam pontosan, hogyan érzem magam. Rosszul. Megtaposva. Felbőszülve. *Pótolhatónak.*

Furcsa, de féltékenységet nem éreztem amiatt, hogy a férfi, akiről azt gondoltam, szeretem, továbblépett. Egyszerűen csak nagyon fáj, hogy ilyen könnyen helyettesíthető vagyok. Megerősítette azt, hogy ami kettőnk között volt, egyáltalán nem volt különleges. Miután megszakitottam vele a kapcsolatot, megesküdött, hogy visszaszerez engem – azt mondta, hogy én vagyok élete szerelme, és hogy semmi sem fogja megállítani abban, hogy bebizonyítsa, minket egymásnak teremtetek. A virágok és az ajándékok két hét után abba-maradtak. A hívások három hét után. Most már tudtam, miért – megtalálta élete szerelmét, *megint.*

Még magamat is megdöbbsentettem azzal, hogy nem sírtam. Csak szomorú voltam. *Nagyon szomorú.* Az életemmel, a lakásommal, a munkámmal és méltóságommal együtt Todd megfosztott attól az ideáltól is, amiben mindig hittem – az igaz szerelemtől.

A szék háttámlájának dőltem, lehunytam a szemem, és vettem néhány mély, gondolattisztító lélegzetet. Majd arra jutottam, hogy nem fogom én ezt a hírt csak úgy annyiban hagyni. *Ez szívás!* Nem volt más választásom, mint cselekedni. Úgyhogy azt tettem, amit bármelyik brooklyni félrehajított lány tett volna, miután rájön,

hogy az exvőlegénye meg sem várta, hogy kihűljön az ágy, mielőtt hazavitt egy másik nőt.

Kiittam az egész üveg bort.

* * *

Ja. Részeg voltam.

Még ha a beszédem egyelőre nem is folyt össze, az, hogy egy tolas, hátul tátongó cipzárú menyasszonyi ruhában ültem, és közvetlenül a borosüvegből vedeltem, árulkodó jel volt. Nagyon nőietlenül hátradöntöttem a fejem, a legutolsó cseppeket is kiittam, majd az asztalra csaptam az üveget. A laptopom ettől megrázkódott, így felélénkült az alvó állapotból. A boldog pár üdvözölt.

– Veled is ugyanezt fogja tenni. – Mutogattam a képernyőre. – Tudod, miért? Mert aki egyszer megcsalt, örökké csaló marad.

A ruhán lévő francos tollak újra megcsiklandozták a lábam. Az elmúlt órában ez úgy egy tucatszor megtörtént, és mégis minden áldott alkalommal esküdni mertem volna, hogy egy bogár mászik a lábamon. Amikor lenyúltam, hogy újra odacsapjak, a kezem súrolt valamit, majd rájöttem, mit. *A két üzenetet.*

Felemeltem a ruha szegélyét, a bélést kifordítva felhúztam, és újra elolvastam.

Allisonnak

„A lány azt mondta, »Ne haragudj, hogy álmodozó vagyok«, mire a fiú megfogta a kezét, és azt válaszolta, »Ne haragudj, hogy nem jöttem hamarabb, hogy veled álmodjak.«” – J. Iron Word

Köszönöm, hogy valóra váltottad minden álmomat.

Szerelmed,

Reed

Őszintén sóvárogva sóhajtottam egyet. *Olyan gyönyörű. Olyan romantikus.*

Mi történt ezzel a két emberrel, hogy ez a különleges ruha egy részeg lányon kötött ki ahelyett, hogy megbecsülték volna, és a lányaiknak adják? Nem kis kihívás volt, de már amúgy sem bírtam tovább Todd arcát nézni. Úgyhogy bepötyögtem a Facebookon, hogy *Reed Eastwood.*

El lehet képzelni, mennyire meglepődtem, amikor New Yorkban kettőt adott fel. Az első pasas valószínűleg a hatvanas évei közepén járhatott. Bár a ruha egy kissé szexi lett volna egy ő korú menyasszonynak, attól még meglestem, hogy biztosra menjek. Reed Eastwoodnak volt egy Madge nevű felesége és egy Clint nevű golden retrievere. Három lánya is volt, és sírt, amikor előző évben az oltárhoz kísérté az egyiküket.

Bár megfordult a fejemben, hogy megnézem Reed lányának esküvői fotóit is, hogy egy kicsit tovább kínozzam magam, inkább a következő Reed Eastwoodra léptem.

A pulzusom meglódulása visszarángatott a józanságba, amikor felugrott a profilképe a kijelzőn. *Ez* a Reed Eastwood megdöbbentően lélegzetelállító volt. Sőt, annyira jóképű, hogy már arra gondoltam, ez egy modell fotója is lehet, amit valaki viccből vagy csaliként használ. De amikor a fényképekre kattintottam, több is volt ugyanerről a férfiről. Mindegyik csodálatosabb, mint az előző. Nem volt túl sok képe, de a legutolsón, amire kattintottam, egy nővel volt, pár évvel ezelőtt. Eljegyzési fénykép volt – Reed Eastwood és *Allison Baker.*

Megtaláltam a kék üzenet szerzőjét és a szerelmét.

* * *

A mobiltelefonom úgy táncolt az éjjeliszekrényen, mint egy mexikói ugróbab. Felé nyúltam, és éppen akkor értem el, amikor hangpostára váltott. Tizenegy harminc. Bakker, nagyon kiütöttem magam. Próbáltam nyelni, de porzott a szám. Egy nagy pohár vízre, egy Motrinra, a fürdőszobára és lehúzott hálószo­barolókra volt szükségem, amik kizárják az istentelen, vakító napfényt.

Kivonszoltam a másnapos fenekemet a konyhába, és erőnek erejével rávettem magam a folyadékpótlásra, bár az ivástól émelyegtem. Nem kis esély volt arra, hogy a víz és a pirulák a közeljövőben megindulnak a másik irányba. Le kellett feküdnöm. A hálószoba felé elmentem a konyhaasztalon lévő laptop mellett. Fájdalmas emlékeztetőül szolgált a spicces éjszakára – hogy miért ittam ki egy üveg bort egyedül.

Todd jegyben jár.

Haragudtam rá, amiért ilyen szarul éreztem magam ma. És még jobban haragudtam magamra, amiért hagytam neki, hogy még egy napomat tönkretegye.

Uhh.

Homályosak voltak az emlékeim, de a boldog pár fényképe természetesen teljesen kristálytisztá. Hirtelen utolért a pánik – *Jó ég, remélem, nem csináltam semmi örültséget, amire nem emlékszem.* Próbáltam nem tudomást venni a gondolatról, egészen a hálószobám ajtajáig visszaértem, de tudtam, hogy képtelen leszek pihenni ezzel a nyugtalanító érzéssel.

Visszamentem az asztalhoz, felélesztettem a laptopomat, és azonnal megnyitottam az üzeneteket. Megkönnyebbülten sóhajtottam, amikor láttam, hogy nem írtam Todd­nak, aztán visszamásztam az ágyamba.

Kora délután volt, mire végre kezdtem embernek érezni magam, és lezuhanyoztam. Amikor végeztem, kihúztam a töltőt a telefonból, az ágyamra ültem törülközőbe csavart hajjal, és átnéztem az üzeneteimet. Egészen elfelejtettem, hogy a telefonom már korábban felébresztett, amíg meg nem láttam, hogy új hangüzenetem van. Gondoltam, hogy valószínűleg egy újabb munkaerő-kölcsönző, ami el akart pazarolni egy napot a meginterjúvolásommal, pedig nem volt szabad munkájuk. Megnyomtam a „Lejátszás” gombot, majd felkaptam a fésűmet, hogy a meghallgatása közben kifésüljem a hajam.

– Üdvözlöm, Ms. Darling! Rebecca Shelton vagyok az Eastwood Propertiestől. Azért keresem, mert jelezte, hogy szeretné megnézni a Millennium Towerben lévő penthouse-t. Ma négy órakor van egy körbevezetésünk. Mr. Eastwood a helyszínen lesz, ha szeretné utána megnézni. Esetleg ma délután ötkor? Kérem, hívjon fel minket, hogy alkalmas-e önnek. A számunk...

Nem értettem a telefonszámot, amit meghagyott, mert az ágyamra ejtettem a telefonomat. Ó, atyám! Teljesen megfeledkeztem arról, hogy meglestem a kék üzenetes pasast. Apró részletek visszajöttek a homályon át. Az az arc. Az a gyönyörű arc. Hogyan feledkezhettem meg róla? Emlékeztem, hogy kattintgattam a fényképei között... majd a bemutatkozása... ahonnan az Eastwood Properties honlapjára kerültem. Viszont ezután az égegyadta világon semmire nem emlékeztem.

Felkaptam a laptopomat, rákerestem az előzményekre, és megnyitottam a legutoljára látogatott honlapot.

Az Eastwood Properties a világ egyik legnagyobb független ingatlanközvetítő cége. A legelőkelőbb és legexkluzívabb ingatlanokat kötik össze a megválogatott vásárlókkal,

mindkét félnek maximális titoktartást biztosítva. Akár egy parkra néző luxus New York-i penthouse-t, egy vízparton álló hamptoni birtokot, egy nyaralónak alkalmas hegyi kúriát vagy egy saját szigetet keres, az álmai az Eastwoodnál kezdődnek.

Volt egy link, amin az ingatlanokra lehetett keresni, így beírtam a hely nevét, amit a nő említett a hangpostában: Millennium Tower. Természetesen eladó ingatlanként kiadta a penthouse-t. Csúpán 12 millió dollárért enyém lehetett volna egy lakás a Columbus Avenue-n, csodás panorámával a Central Parkra. *Hadd írjak önnek egy csekket.*

Miután végiglegettettem a szemem egy videón és két tucat fotón, rányomtam a gombra, hogy időpontot foglaljak az ingatlan megtekintésére. Felugrott egy jelentkezési lap, aminek a tetején ez állt:

Az eladóink védelme és biztonsága érdekében az összes leendő vásárlónknak ki kell töltenie egy jelentkezési lapot, hogy megtekinthesse az ingatlanokat. Kizárólag a szigorú előválogatási feltételeknek megfelelő vásárlókkal fogjuk felvenni a kapcsolatot.

Felhorkantam. *Remek előválogatási feltételeid vannak, Eastwood.* Abban sem voltam biztos, hogy arra van-e elég pénzem, hogy vinnával Uptownba menjek megnézni ezt a felvágós helyet, nemhogy megvegyem. A jó ég tudja, mi mindent írtam össze, ami miatt megfeleltem.

Bezártam a honlapot, és már éppen majdnem becsuktam a laptopomat és visszamentem az ágyba, amikor úgy döntöttem, még egyszer megkukkantom Mr. Romantikust a Facebookon.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Jó isten, gyönyörű volt.

Mi van, ha...

Nem kellene.

Semmi jó nem süllhet ki a részegen kifundált ötletekből.

Nem lehet.

De...

Az az arc.

És az az üzenet.

Olyan romantikus. Olyan gyönyörű.

Ráadásul... még sosem láttam belülről egy tizenkétmillió dolláros penthouse-t.

Tényleg nem kellene.

Majd újfent... Az elmúlt két évet azzal töltöttem, hogy mindent úgy csináltam, ahogy *kellene*. És hova jutottam vele?

Pont ide. Rohadtul pont ide jutottam vele – másnapos és munkanélküli voltam ebben a lepukkant lakásban. A változatosság kedvéért talán ideje volt olyan dolgokat csinálnom, amiket *nem kellene*. Felvettem a telefont, majd az ujjam elidőzött egy darabig a „Visszahívás” gomb fölött.

A fene essen bele!

Úgy voltam vele, hogy soha senki nem fogja megtudni. Még jópofa is lehet – kiöltözni és eljátszani, hogy tagja vagyok a gazdag Upper West Side-nak, és közben még ki is elégítem a kíváncsiságom a férfival kapcsolatban. Mi baj származhat ebből?

Nekem semmi nem jutott eszembe. *De attól még tudjuk, mit mondanak a kíváncsiságról.*

Megnyomtam a „Visszahívást”.

– Üdvözlöm. Charlotte Darling vagyok, és azért keresem, hogy megerősítem a találkozót Reed Eastwooddal...